

– Ez a termosz nem is termosz.

– Hát mi?

– Semmi. Lófasz. Nézzél bele.

Pisti, a gjmű.pk. csak ült középén, sebzetten és morcosan: arra se reagált, amikor Karászi átnyúlt előtte, hogy megmutassa Viktornak a „termoszt”.

Viktor belenézett, és röhögött.

– Ja. Dzsanez jól átbaszott, a kis rohadék, hahaha! Na, legközelebb agyonvágom a kis mocskot!

– Ez a neve, hogy Dzsanez?

– Dehogyz. Csak a fasz bírja megjegyezni, valami baskircsevicsoglu, mit tudom én, rámondtam, hogy Dzsanez. Most akkor mit csinálsz azzal a szarral? Kidobod?

– Dehogyz dobom. Hát tökéletes harctéri ereklye –

Petrik Iván

ZSAROLÓLEVÉLNEK ROSSZ

megtisztítom a fegyvereimet mindennap
legalábbis azokat amelyeket megőriztem
s emlékszem még hogyan kell használni őket
és minden órában úgy gondolok rájuk
ahogy kilép a betegség nyirkos fényköréből
a dologtalan orvos még ép elmével a perceket
róluk nevezem el miként a szobasarkoknak is
minden pillanatban új szertartás szerint adok nevet
de csendben
hajtóm az üres ház fekete párnáira fejem
számolom a száműzetés
lassú éveit
gyúrt újságpapír gyilkos csikordulását
a magányos ész üvegfoltajain
az ellenállás önkéntelen mechanizmusán

egyébként a felnyithatatlan
konzervdobozon dolgozom
és lesem mint a kilótt szemű kutya
a csónak utca 6 szám alatti udvar
időtlen porában a bokák elkaphatatlan
árnyékát hogy eltávolodhassak tőled és
elveszíthessem porfír ujjaiddal végleg
lefeagyverző kegyed